

A.I.V.

Ivana

A.I.V.

PODACÍ LÍSTEK

Odesílatel vyplní sítěk odpočetnou část

Odesílatel					
IVANA CIGLIŇOVÁ					
Předměstí č.p. 119					
Adresát					
BRUNO SOLAŘÍK					
UŽBIECKA' 26					
BRNO					
Cena Kčs	Dobírka		Váha		Poplatek
	Kčs	h	kg	g	Kčs h
100 00	00	04	00	00	
Druh záсылky	Pracovní stavební				
Podací číslo	12				
Poznámka	Příloha k nájemní smlouvě na bydlení				

DRUHÝ PŘÍBĚH STARÉ VRÁNY

Jednou se procházel? ploskonohá my? po lese. Pojednou přiletěl krkavec a štípnul myš svým zobáke? do ocas?. Druhý den opět. To už se ploskonoh? my? rozzlobila. Napadlo ji že by ho na oplátku mohl? kousnou? mezi oči. Ale v tom si uvědomil?, že mezi očim? má krkave? zobá?. Tím-zobáke? by mohl krkavec ploskonoho? my? celo? roztrhat a sníst. Tak by ploskonoh? my? zahynula. Dobrou noc řekla star? vrán?.

Byli jsme s Andreou v muzeu. Jsou tam sněžnice, pohyblivý betlém, dřívější šaty a mnoho zajímavého. Až budeš jednou o prázdninách ve Studenci tak do toho krkonošského muzea půjdeme. Musím ti povědět dnešní příhodu v muzeu.

PŘÍHODA

Když dokončili v zámku prohlídku všichni odešli. Já s Andreou jsme v zámku zůstali, neboť Andrei se chtělo na WC. Mezitím jsem šla si prohlédnout výstavu lyží z předminulého století. Objevila jsem tam také sněžnice s botami. Když jsem zjistila že v zámku již nikde nikdo není, tak jsem se je pokusila obléci. Když jsem je přivázala, zkoušela jsem v nich chodit. Najednou se to stalo. Průvodčí šla z prvního patra po schodech dolů. Zazmatkovala jsem. Ze sněžnic jsem se nemohla vysoukat.

Doplácala jsem se s nimi do druhé místnosti za nějakou dřevěnou stěnu s pověšenými lyžemi. Průvodčí prošla. Ulevilo se mi. Tam jsem ty sněžnice z nohou servalá. Nechala jsem je za tou dřevěnou stěnou a přišla z WC Andrea. Potom už jsme radši šly.

ČERVENÁ LHOTA

Jak je známo Červená Lhota je zámek. Má přístup železnými vraty. Na vodě plavou husy a labutě. Staří rybáři tam loví. Ale proč se jmenuje zrovna Červená Lhota? To vám hned povím.

Jednou přišel k vodě tulák. Měl veliký hlad.

Lovil tedy ryby. Večer si je upekl na ohni. Chtěl přenocovat u ohýnku, ale tu ho napadlo přenocovat v zámku, ale v zámku nikdo nebyl. V noci ho probudilo slabé myší pískání. Podíval se tedy z okna a tu plná louka kvétala šafrány. Na tento jev se šel podívat zblízka.

Tu přiběhla liška a začala ho napadat. Aby ho nechala hodil jí studenou rybu. Kašpárek zazvonil na svůj zvonec na čepici a pověsti je konec a proto se jmenuje zámek Červená Lhota.

Bruno

A.I.V.

GRÓNSKÁ ZEM

Má žena s očima magnetických ručiček
S očima hladiny vody hladiny vzduchu země a ohně

/André Breton/

1/ hra. CHATA

Host /sedí u okna, dívá se chvíli nahoru./

Majitelka /umývá nádobí./

H: To mě zajímá, jak se nahoře na tom rákosu udrží
ta omítka.

M: No jo, to je pravda vlastně... /atd./

H: No, vono je to ovázaný těma drátama, takže to
vlastně drží pohromadě.

M: Ale stejně i tak je to divný, jak to tam drží.

/Po chvílce přemýšlení:/

Vono to jednou spadne.

2/ velice krátké povídky.

-- Všechno je v pořádku. Mycí houba je na svém mís-
tě. V koupelně se /ne/svítlí.

-- V ruce mám hořící noviny, a kosi odplouvají.

-- Jsem připraven. Jenom na vodě se dá psát. Pluje
po ní loď, a katakomby se otrásají v základech. Je tam
had, koupený od misionáře, a vlak, ukradený přímo
za jízdy z kolejí jednoho večera, když světlo lucerny
v ulici Malých koček svítilo jako vždycky.

Sekera ve dveřích.

-- Malé dveře a vedle nich velké dveře, a špalíčky dřeva vyskládané do roviny, po které se prohání šachový kůň.

-- "Začal jsem pást krávy, a najednou se nade mnou objevilo letadlo. Popadl jsem ručnici a třefoval jsem se do něho. Jedna rána šla tak těsně okolo, že moje žena srovnala náš dům se zemí."

-- Kreslení po zdech, zdá se že kolem zdi se probíhá nějaká láska.

-- Na obraze, který visel jedné z ovcí na krku, byla podobizna muže ve středních letech, s kravatou na zádech a hnědýma, zavřenýma očima. Jedním prstem se opíral o hlavu blechy, nestvůrně zvětšené a nebezpečné.

-- Hlava koně, když se otočíte.

-- Setkal jsem se pod lucernou s mezinárodním zločincem.

-- Hledám někde v podloubí chlapa, kterého jsem viděl včera jak rozbíjí výkladní skříň. Chci se s ním domluvit na společné akci.

-- Sedím v kavárně a objednávám si třetí láhev. Jednu po druhé schovávám po vypití do tašky a tam je naplňuju benzínem a zápalnou směsí. Potom hážu flašky do ulice na náhodně projíždějící auta.

-- ...a kolem onanují dívky různého věku.

-- Seskočil jsem z koně a hledám ženu, jejíž adresa spadla z nebe...

-- Znak visel na zlatém řetěze. Pod ním se prostíral sám od sebe ubrus, plný jídel, a pět nějakého černocha oblečeného do napoleonského mundúru neustále mlátila do toho stolu. Měl jsem pocit jako kdyby pršelo na

-- Malé dveře a vedle nich velké dveře, a špalíčky dřeva vyskládané do roviny, po které se prohání šachový kůň.

-- "Začal jsem pást krávy, a najednou se nade mnou objevilo letadlo. Popadl jsem ručnici a trefoval jsem se do něho. Jedna rána šla tak těsně okolo, že moje žena srovnala náš dům se zemí."

-- Kreslení po zdech, zdá se že kolem zdi se probíhá nějaká láska.

-- Na obraze, který visel jedné z ovcí na krku, byla podobizna muže ve středních letech, s kravatou na zádech a hnědýma, zavřenýma očima. Jedním prstem se opíral o hlavu blechy, nestvůrně zvětšené a nebezpečné.

-- Hlava koně, když se otočíte.

-- Setkal jsem se pod lucernou s mezinárodním zločincem.

-- Hledám někde v podloubí chlapa, kterého jsem viděl včera jak rozbíjí výkladní skříň. Chci se s ním domluvit na společné akci.

-- Sedím v kavárně a objednávám si třetí láhev. Jednu po druhé schovávám po vypití do tašky a tam je naplňuju benzinem a zápalnou směsí. Potom hážu flašky do ulice na náhodně projíždějící auta.

-- ...a kolem onanují dívky různého věku.

-- Seskočil jsem z koně a hledám ženu, jejíž adresa spadla z nebe...

-- Znak visel na zlatém řetěze. Pod ním se prostíral sám od sebe ubrus, plný jídel, a pěst nějakého černocha oblečeného do napoleonského mundúru neustále mlátila do toho stolu. Měl jsem pocit jako kdyby pršelo na

blech. Odpočíval jsem po dlouhém běhu, ležel jsem na pohovce v parku a jedl jsem piškoty. Veverky na mě házely psaníčka od jakýchsi dam nízkého věku, řekněme malých děvek, malých a hezkých, a pokličky bubnů ubíjely čas hodinu za hodinou, a minuty se ohlašovaly padáním stromů, a vteřiny hrobařovou lopatou. Zakousl jsem se do jídla, sedl jsem si do koruny stromu a pozoroval jsem jedoucí auta. Zastavil jsem je jedním granátem, a postupoval jsem proti nim v jedné ruce housle, v druhé peněženku, takže nezbyvalo jim než otočit a mizet. Na pavlači ležela stokoruna. Opět jiná veverka ji zvedla a přinesla mi ji. Četl jsem na ní: Miluju vás. A pod tím podpis. Znal jsem tu ženu, spíš to dítě, protože jí nebylo víc než 11 let, a podal jsem jí kytici filmových pásů, svázanou růžovou tkaničkou od bot. Jednoho dne jsem ji potkal, šla bosá a na rohu ulice Blech odhodila svoji peněženku a odešla si pro ni. Zvedla ji a udělala totéž znovu. Našel jsem ji po půlhodině, během níž jsem obědval, a viděl jsem, že nepřestala. Zasáhl jsem: hodil jsem na zem svou peněženku a sebral jsem obě. Nato jsme se vzali. Za ruce.

-- Na motýlovi který někdy obletuje moji hlavu je nápis, který se zdálky podobá cihlové zdi a zblízka kytici karafiátů rozvázané větrem. Jednotlivá písmena jsou prošpikovaná diamanty. Na první pohled to vypadá jako kdybyste šli po ulici a před vámi se objevila loď. Teprve při bližším pozorování zjistíte, že se to řítí dům.

-- Na vlajce prapor
Na praporu nůž
Podšukněmi postel

-- Na paravánech
leží krasavice oblečené do mušlí
Záclony za nimi hoří
Po ulici se procházejí žirafy

a sloupy dórského chrámu
se šinou za nimi jako mýdlo

-- Na hrazdě leží osvětlená žena
Hlavu má obrácenou směrem k letícímu vlaku
Sebrala dvě jahody a budova pošty se zřítíla
Petrofej pluje po ulici a kočky ho pijou
V nádrži obklopené lidskými lebkami se koupe jiná
nahá žena
Zastrášená výstřelem z pušky
Petrofej stále teče
Everything's allright

-- Dámská podobotka na pekáči, olověná socha babičky
s chrastím.

-- Nato se rozsvítilo a stěna ověšená provazy se
schnoucím prádlem byla v jednom plameni.

-- ...psi tahali vozíky s doutníky...

-- Dejme tomu že blechy skáčou rychleji než plavkyně
Ale v druhém plánu je nutno přiznat že plavkyně mají
rychleji vykouřený doutník než blechy

-- Nejotrávenější obličeje mají sochy.

Prošel jsem náměstím v době když ještě teprve sví-
talo a byla neděle, takže všichni spali. Jenom psi se
šli venčit /bez majitelů, jenom tak sami/.

-- V tmavé chodbě se narodil dřevěný kluk.

-- ...nohy tanečnic, uschované v muzeu, stály ve
vitrínách a čekaly až se na ně přijdu podívat.

-- Nad městem bylo vidět několik myšlenek.

-- Ale kde je prázdná krabička od sirek? V botě?

-- Nad horami bije opice olověného vojáčka.

-- Setkal jsem se se záclonami.

-- Texasky hoří

Drobné mince poletují nad asfaltem

Novým a měkkým

Ze kterého se kouří jako z polévky uvařené z ptáka

-- Za záclonou je nůž

Který /čepel je ze zlata/ okusuje zeleninu

-- Sklenice praskla

Tak jako praskají okovy pod smíchem vězňů

-- Zrušili jsme dveře.

-- Zajímavá pěst, co jsem našel na ulici.

-- Možnosti se vybíjejí, lidi jako prostěradla se sedají na prázdné židle, křesla a gramofony. Pod okny sedí kočky, jedna vedle druhé, jako porcelánové hračky v obchodě na polici, do které brzo zafouká vítr tak, že už se ani nehne.

-- Kresba. Viditelná představa kresby, ve které se něco hýbe.

-- Příbory v příborníku, diamanty v hlavách, sekané maso v ptačích zobácích, ovoce v horké vodě
Sám nevím proč jsem to řekl.

-- Nedávejte mi jíst, já nechci ponechat svou smrt náhodě. Ohlodané kosti, to je všechno, co by mělo po mě zbýt! Nedostanu se do rukou, nechytějí mě.

Znásobil jsem svou sílu, znásobil jsem číslo 1, znásobil jsem okna, tak aby za oknem bylo vždycky nějaké další okno kterým by se lezlo zase někam ven
konečně

-- Postavení mimo hru. Doutníky se chápají vesel. Na náměstí se urodilo devět sklenic. Plakáty u ženských nohou. Krev obíhá v kastrólu. Obdivuhodné léto: seděl jsem v kině a náhle začal film. Nebylo to o

lásce, nebylo to ani o noži, ani o lanovce. Bylo to o uhlí. V prvních minutách jsem seděl, pak jsem stál, pak v dešti, pak v suchu. Pak. V jedné ruce nůž, v druhé kabelku, stála tam oběšená žena. Stála. Ohromný smích z oken, dřív než se zvedla bouřka střel. Potom byla večere, a žvýkačky umíraly. Konec stromům, je konec těm jejich ustavičným otázkám, jejich žvanění, konec dřevu vyrůstajícímu z odporné hlíny. Je začátek. Dřív nebo později trafiky chytanou a od nich chytne debata dvou lidí na chodníku. Budou překvapení. Bude pršet, zase. Opět.

Pouhým okem vidím besídku zarostlou břečťanem, ve které hraje gramofon a houpačka. Ruce za zády, na nich zelená tráva. Budoucnost. Sekera pod gilotinou.

Postel pod postelí.

Blažej

A.I.V.

Zabloudil jsem do černého městečka. Dlouho jsem se nemohl vymotat z jeho klikatých a spleti-
tých uliček, až jsem přišel k černému otvoru ve
zdi. Věděl jsem, že vede do podzemí a že na konci
oné dlouhé chodby je světlo. "Stát." Ozvalo se od-
kudsi. - Byl to hlas mého svědomí. Stál jsem tedy
bezmyšlenkovitě na místě a bojoval jsem se zákeř-
nou chorobou.

"Nedopustil jsem se ničeho", řekl jsem strážní-
kovi na rohu.

"To ne", odpověděl on, "ale jste vrahem své sestry."

"Pro pána krále, tak ona zemřela. Kdo by si to po-
myslel."

-Tak jsem uvažoval bez náznaku údivu v obličeji.

"No jo, byla to moc hodná ženská", kýval hlavou
strážník. A já už jsem ho nevnímal. Jakási bolest
mne táhla do té černé chodby a přece jsem věděl,
že se do ní už nikdy nedostanu.

Zavřel jsem oči. To byl sen.

Strákatá kráva se popásala na palouku u lesa.
Bylo pozdní odpoledne.

"Ve dne se to tady moc nehýbá", řekl sedlák
chasníkovi. "ale v noci se tady dějou prapodivný
věci."

"Ale je ^{tady} klid, pantáto - zůstávám", odpovídá
chasník a přejíždí si ledovou rukou po zjizvené
hlavě.

"Záchvat zuřivosti, to je ono. Předpovídali to
už dávno. Ale moc se o tom nemluvílo. Zabil ženu
a obě děti a potom se oběsil. Nemůže přece pronik-
nout do vlastní hlavy - no ne.

Ještě dnes zapálí jeho chalupu - prý tam straší.

Bylo to roku 1840. Nikdo tehdy nevěděl, kdo byl onen chasník, převlečený tak dovedně za sebe samého.

Strůjce svého osudu přišel pozdě na večeri. Nikdo toho příliš nelitoval, ale vyhodili ho - tak to bylo tehdy zvykem.

Semknuté hlavy všech členů rodiny proklínaly onen den, kdy se ten satan narodil.

Stará paní sbírala z keře jakési drobné květy. Doprovodil jsem ji potom až na náměstí. Vyprávěla mi tento příběh a v uších jí hrála zvonkohra.

Je nemotorná a ospalá, nedívá se na mě.
Je to noční můra.
Zavři!

Na závěr jednání nastal zmatek. Lidé se rozchá-
zeli v obavách, v očekávání, v rozčilených debatách.
Po mojí pravici někdo neustále opakoval větu: Ale
pánové, dovolte, to je přesné opakování mého vlast-
ního úsudku, to jsem já tvrdil už v průběhu minulých
jednání.

Je mi naprosto jasné, že se musím co nejdříve
dostat do budovy parlamentu. Nechávám tedy astra-
šence za sebou a mávám na projíždějící taxík. - Ne-
zastavuje. Je zřejmě obsazen.

V tom mě chytá za loket žena středního věku
vleče mě davem ke svému vozu. Nevím, jaký k tomu
má důvod. Snad mě chce dopravit na místo...., ale
jak může vědět, kam se chci dostat?

Vůz míří směrem za město. Vyčkávám.
Poslední, co jsem si zapamatoval, byla rozbitá
kladní skříň u jakéhosi zkrachovalého obchodu.
tom vůz nabral takovou rychlost, že jsem už nic ne-
vnímal.

Kovová místnost, kovová místnost, kovová místnost,
kovová místnost..... ..

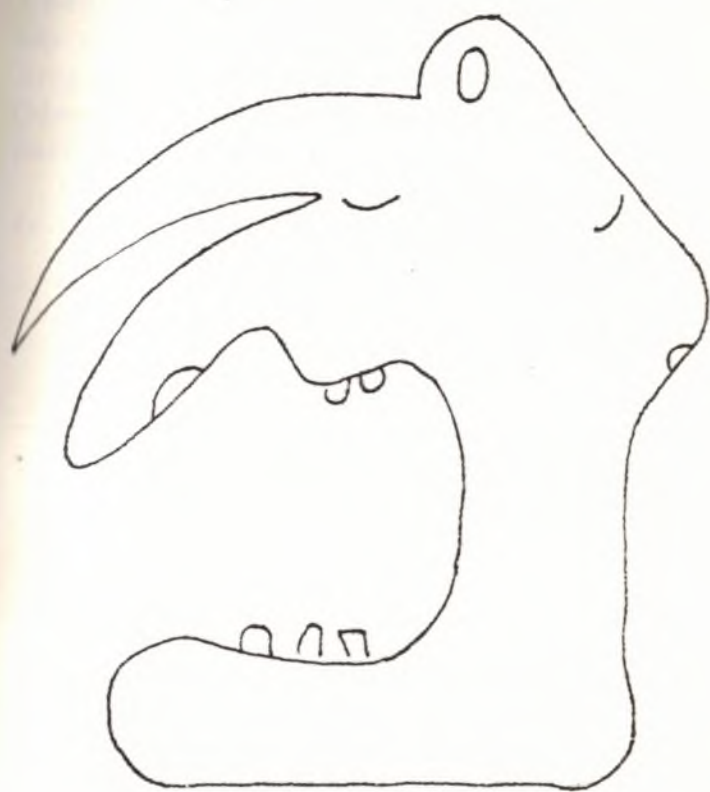
Několikrát se otočím a zapomenu na havrana.

Několikrát se zardousím a proměním se v orchidej.

Párkrát si odkašlu do kapesníku..... A že bych se
potom rozplynul?

V útulku pro malomyslné je zakázáno plýtvat slovy.
Nedostane se vám odpovědi ani na jedinou z otázek.
Opustíte-li svůj pokoj, pokoušejí se o vás mdloby,
protože všude kolem je zrcadlová síň.

A tak je lepší zůstat pěkně potichu na místě a
pojídat jablko od mnicha. A to si někdy můžete ukousnout třeba i ruku.

V jakémsi začarovaném světě stojí podstavec s nápisem: pomozte živým. - Pomník onoho večera, kdy zakotvila loď v půvabném přístavu opuštěných. Stopa vedla až k moři - k brabám města - polibku. Odsouzenci přirozeně nechytali ryby, žadonili o povolení prohlížet si zámek.

Objektivní příčiny zmátly celý příběh natolik, že se rozpadnul na hořké kusy - stroje.

Mezi dveřmi stojí mladá žena v průsvitné noční košili. Je velmi podivná, zřejmě mrtvá. Nevím proč, ale v podvečer mě často navštěvují mrtvé ženy v průsvitných nočních košilích. A stejně jako všechny ostatní i tato mlčí.

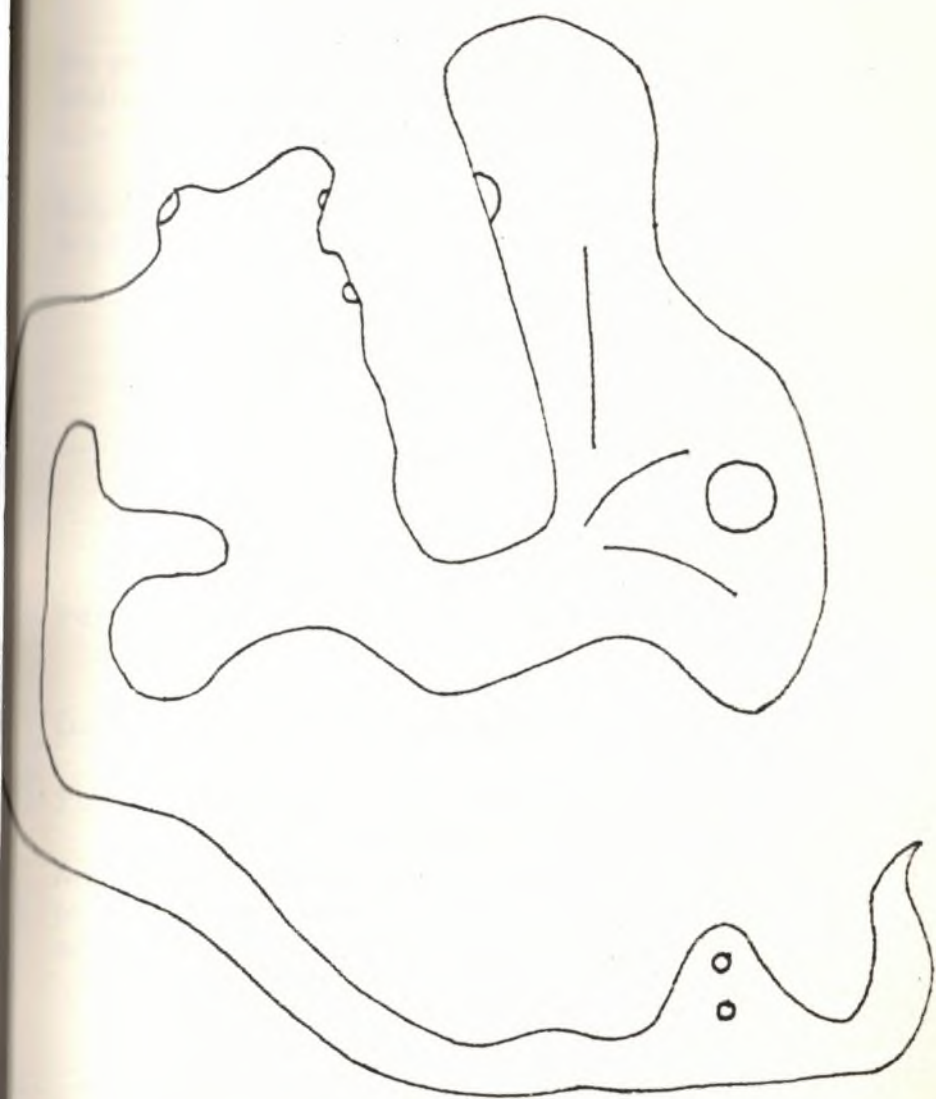
Myslím, že se sem nastěhuje natrvalo.

V jakémisi začarovaném světě stojí podstavec
s nápisem: pomozte živým. - Pomník onoho večera,
kdy zakotvila loď v půvabném přístavu opuštěných.
Stopa vedla až k moři - k brabám města - polibku.
Odsouzenci přirozeně nechytali ryby, žadonili o
povolení prohlížet si zámek.

Objektivní příčiny zmátly celý příběh natolik,
že se rozpadnul na hořké kusy - stroje.

Mezi dveřmi stojí mladá žena v průsvitné noční
košili. Je velmi podivná, zřejmě mrtvá. Nevím proč,
ale v podvečer mě často navštěvují mrtvé ženy v
průsvitných nočních košilích. A stejně jako všechny
ostatní i tato mlčí.

- Myslím, že se sem nastěhuje natrvalo.

Na prvním místě je sen, na druhém hrad, na třetím obojek. Opájím se představami o kouzelném působení světců a o harmonii měsíce.

Když ona žena ovdověla, nevzpomněl jsem si na nic lepšího, než předstírat záchvat kašle.

Paměť: Honí se mi v hlavě ryby - hejna ryb, protože blouzním.

Đábel - to je střevíc namočený v ohni.

Pouť - šíří mravence na cestě za poznáním pravdy.

Na vzdory kohoutí hlavě useknuté přede dvěma dny, procházím se zmateně lesem a pokračuji v hledání měšce, vína a kovadliny.

Zametat chodníky v dešti znamená uklízet po bouřlivém jaru jeho stopy zanesené v policejních análech

/stopy spláchnuté deštěm v kanálech/.

Nejzrádnější možnost úpadkové myšlenky, která nás vede k zoufalství a nabízí nám nečekané možnosti rozhodnout se ještě jinak.

Jiná možnost není.

Působilo by to opravdu nečekaně, rozběhnout se rozsáhlým parkem a doběhnout - myslet si že doběhnou - do poloprázdné ulice klidu.

Kohout zakokrhal a sklonil hlavu zmatenou pouťí do města. Obvykle to nedělám, ale probudit se musím.

Cizinec na trhu prohlížel vzácné zboží: ozdoby, železo a zvony. Omamné látky zapůsobily na všechny. Obyvatelé byli příliš poblouznění, než aby se mohli včas vzdálit. Nepozorovali zmatek v ulicích a ve svých hlavách. Bloudili po nocích a vábili se navzájem lichotivými sny.

Odsouzení už předem k zániku, prohlíželi si černokněžníka - cizince, jako stromy u cesty prohlížejí udiveně poustevníka, který chodí a žije v prachu.

Studený pot na čele ženy, která neměla nic než chloubu, skapával na dlažbu a vypařoval se v měsíčním světle.

Roucho muže bylo svaté a nikdo už je nechtěl políbit.

Komu se chce zpívat, ať mlčí, nebo zpívá - to je jedno. Opravdu nezáleží na pochvalném mručení hádavého skřeta.

Měch s vínem potlačuje korunu, aby záhada ticha zakončila mor. Zub času pracuje po boku studu. Hranice tedy zůstává neporušená.

Bruno

A.I.V.

LOUTKOVÉ DIVADLO

Chcíplé krysy na stožárech domu. Na ohňostrojních bleskosvodech. Voda polívá malou holčičku chycenou do oka v plotě, krvácející z nohy a z hlavy zasažené břidlicovou taškou - po střeše chodil silný hnědě oblečený muž s dýmkou a uklouzl. Jedna taška...

-Muž si zachrýnil krk na rýně.

Ráno se podíváme, jak to vypadá:

Kýbl na chytání krve plný, hrábě opřené o vrata stodoly plné přilepeného peří od násady až po kovové zuby, rybízové keře zprohýbané, záclony pomazané medem.

Vlasy na všech okenních parapetech toho domu. Nějaké sklenice plné vody, které padají jedna po druhé z okenních říms do pokojů, tak jak fouká vítr.

Shnilé ryby na stojanu na noty, housle velké doslova jako klavír - s uříznutým krčkem.

V krbu několik roztrhaných dopisů, mezi nimi prosvítá zmuchlané pyžamo, kartáček na zuby a koťátko právě vržené kočkou. Všechno čeká na škrtnutí sirkou, aby to chytlo od polínek naskládaných pod tím.

/Kamýk nad Vltavou 14.7.88/

"HALÓ!"

Kupole chrámu běží za kapkou inkoustu
která přelezla přes drátěný plot a prchá ze sanato-
ria nervově chorých

Dva hřebci ji rozšlapali po cestě z dostihů
Jejich páni mají u krku ubrousky a příbory v rukách
takže mandelinky se mají na co těšit

Všechny dostaly vyznamenání od nahých žen které
strkaly ruce do otvorů ve dveřích
otvorů tak velkých že by jimi prošla armáda slaneč-
ků vedených antilopou na Bělehrad
skrz zuby skrz mouku
skrz všechny lesy
vlhké jako rukavice kropiče trávníků /zametač mu
ji ukradl/

Nevím o čem jsem mluvil
ale snad se dostanu lodí na břeh osázený tulipány
sekanými mačeta krásné ženy
strnulé jako socha
která se nepatrně pohybuje pod vlivem větru

/květen 88/

POŠTOVNÍ SPOJENÍ

Obrovské ovoce

Měchy plné peněz

A auta v průjezdech kterými se kutálí mrtvola za
mrtvolou

Ve vichřici nad mořem se zmítá tisíc hrušek odne-
sených větrem ze zahrad na pevnině

To je dost, už padají z nebe i peníze, a kožené ka-
báty

Má lásko

Jsem slovo

Nad městem plují budíky

Zuby se povalují volně po podlaze, takže se zdá,
jako bych byl v nemocnici

Ale ne: jsem doma, stal se ze mě sběratel zubů, a
rozházel jsem je po podlaze ve všech pokojích,
abych jasně ukázal svou nenávist k lidem

Má lásko

/4.10.88/

PRVNÍ BÍLÉ NOVINY NÁHODY BUDOU ČERVENÉ

"Nezapomeňte vtělit do poslední vůle, jaká přání mají být splněna: pokud jde o mne, chci, abych byl dovezen na hřbitov ve stěhovacím voze."

André Breton

Ohlupující melancholie se koulí z kopce. Postavy za výlohami obchodů hoří jako kusy papíru v popelníku, který odlétá a kape vodu.

Na hranici hoří široký klobouk, doutník a pelikán, zabalený do novin a jedno křídlo čouhá ven a tluče do toho doutníku, který tím získává lehce červenou barvu, a pes který šel okolo, se tady zastavil a povídá:

Šneku, vpřed!

Šnek vyrazil z psova ucha rychlostí penicilínové pilulky valící se patrem do krku, a zastavil se přesně v 10,00 hodin když zašlo slunce a lidé zasedli k snídani. Pouštěli si přitom draky a šnek jim vlezl do kávy.

Oholili se a šli do práce. Sekali dřevo nebo otvírali a zavírali aktovku, podle toho, co dělali. Někteří nedělali nic a klouzali se.

Někteří tloukli hřebenem do zrcadla, jiní šlapali po koberci v botech, a ještě jiní uléhali v hrobce. Seděla kolem nich strašidla a vrněla. Seděla v křeslech, mezitím trčely šípy zezadu v těch křeslech, když vtom se ozvalo zaburácení hromu.

Opona se zvedla a loutky popadaly mezi diváky v první řadě. Byla to strašná podívaná: nejednalo se o loutky, ale o mrtvé lidi. Dalo by se uvažovat o tom, natočit to jako film.

Dalo by se to ovázat růžovou mašlí a pokropit svěcenou vodou. Pak bychom odlétli.

Přistál jsem v zahradě plné růží. Na každé růži byl honosný náhrobek. Kličkoval jsem jako ještěrka mezi dřevorubci kteří se ji snaží zasáhnout sekerami, a pak začalo pršet, takže jsem se schoval na poušť. Digitální hodinky byla má jediná potrava. Šel jsem dlouho, až jsem přišel k hradu. Seshora se na mě usmívala malá holčička, slečna, asi 15letá.

Byl jsem v mžiku u ní.

Zásah, už neodejdu!

/10.10.88/

Pavel

"KOLIK JE VÁM?" - "VÁM."

dialog přes hranice *

Andrea, Bruno, Blažej Ingr, Tomáš Přidal.

- + Co je to člověk?
- + Je to dezoxyribonukleová kyselina.
- + Co je to pero?
- + Hrad z kostek.
- + Až zeměkoule bude čtverhranná,
+ bude na světě nejveseleji.
- + Až ženichové pošlou svatební noc ke všem čertům,
+ budeme chytat zelené mléko krav do hrníčků z pa-
píru.
- + Až sedláci sežerou obsah svých domů,
+ budou chtít létat na ikarových křídlech.
- + Co je to krvežíznivět?
- + Brousit nůž.
- + Až dojde ke světové katastrofě,
+ budu spokojen.
- + Až obsadím poslední biskupský stolec, který mi
ještě zbude obsadit,
- + Mirka zabije tělocvikáře.

* Pravidla hry: ten druhý neví, co napsal ten první.
Například odpovídá na otázku, kterou nezná.

- + Kdyby koně běhali po ulicích v uniformách dopravní bezpečnosti,
- + chodili by všude váleční invalidé.
- + Co je to slepecká hůl?
- + Toto tajemství si vezmu do hrobu.
- + Co je to klobouk?
- + Je to kyslíková bomba ve které není kyslík.
- + Až se ve tmě objeví maják v podobě velkého pyje,
- + dívky se zřeknou své výhrady užívat ve společnosti pŕvaby svého tĕla.
- + Až bude tabák doporučovanou potravinou pro kojence,
- + snad bude konečně klid.
- + Co je to láska?
- + Mrož s dýkou v zádech.
- + Rozlišujeme-li mužský a ženský rod,
- + uklouzne vdova na lopatĕ a spadne za nebožtíkem do hrobu, což zpŕsobí bujaré rozveselení pozůstalých.
- + Až Albrecht Dürer řekne grafitistŕm: "Dušinko, v metru jsem to teda ještě nedĕlal",
- + budou stát lidé na ulicích před mobilizačními vyhláškami.
- + Co je to trhání rekordŕ?
- + Druh hlubokého zármutku.
- + Co je to housle?
- + Jablko, ukradené ze školní zahrady.
- + Proč vlastně žijeme?
- + Proto.

- + Co pro tebe znamená změna vzduchu?
- + Že se pravděpodobně nachladím.
- + Až se to stane, vy sami dobře víte co, prostě až to učiníme,
- + bude pršet v krásném počasí a naopak za nečasů bude sucho.
- + Co máš na světě nejraději?
- + Svobodu.
- + Vypukne-li revoluce v Paříži,
- + začne nový život.
- + Až umřu,
- + bude v hrobech ještě tepleji.

-
- + Musím vám ale prozradit, že váš syn včera
 - + drnčel: drrrr.
 - + A najednou, podržte se, úplně celá hospoda
 - + poskakovala po ulici jako kutálející se poklička od hrnce.

Metafory

žvýkačka	subtropický slunečník
krb ve starém gotickém zámku	masturbující vodopád
druh psa:	zlatý kroužek do středního ucha
druh kočky:	rudý prapor
jahoda	předčasně zestárlá žíněnka
pistole ráže 7,65	vysvědčení
kyvadlo hodin	klikyhák

" Má tady někdo nůžky? "

+ Kněz při bohoslužbách:

+ "Pro nepřátelský poměr k 3. říši byli včera k smrti odsouzeni a popraveni: František Bradatý, pekař z Brna, Josef Michna, /.../ "

+ Do místnosti, ve které probíhá tajná schůze svobodných zednářů, vpadne udýchaný mladík a s vytřeštěnýma očima křičí na vyděšené shromáždění:

+ "Dvakrát sekanou s bramborem a jednoho španělského ptáčka!"

+ Plivla katanovi do tváře a zvolala:

+ "Pravda, nosorožci jsou nebezpeční."

+ Soudce se ptá Skota: Proč jste tedy vlastně úkladně zavraždil svoji manželku? Ze žárlivosti? Rozhořčený Skot odpovídá:

+ "Šibenice je připravena, pane doktore!"

+ Ano, jistě. Kdysi jsem psal. Povídky, básně, dokonce i romány. Mohu vám i přednést - dnes už na tom přece nezáleží - jeden úryvek:

+ "Porovnali jsme otisky prstů vraha se stopami vašich podrážek v blátě pod oknem, a jestlipak víte, co jsme zjistili? - Jsou totožné!"

+ Muž, který přijel na koni, se nechápavě díval na celou tu krvežíznivou bandu, valící se proti němu z Kotlářské ulice. Jakýsi zlověstně se tvářící žebrák se nejvíc rozháněl pěstmi a vykřikoval:

+ "Mám strach, Jean-Francois, mám strach."

Tomáš Přidal

POLÉVKA JE PTÁK.DALO BY SE ŘÍCT

Sedím u stolu a jím polévku
ze slepice, která
ještě před chvílí
běhala po dvoře,
a oni přišli
a oni ji zabili
a oškubali
nebo to možná
udělali až v továrně,
kde ji taky zmrazili do kostek,
abych ji já teď
mohl sníst.

Tak teda sedím a jím
a hodiny na stěně
odbíjejí svoje
ach jo.

P E S , P O H O V K A A D Ě Š Ť

Podřimuju vsedě ,
a zdá se mi,
že na mé pohovce
spí pes.
Přijde prostě k ní,
vyskočí nahoru,
chvilí otáčí zadkem v měkké látce
a potom usne.
Znáte tyhle psy.

Když se probudím,
je už pozdě
a déšť sem nejspíš
vrhá oknem stíny.
Spal jsem dlouho
s hlavou na desce stolu.
Z rozbrázděné pohovky v koutě
trčí pružina.

Z V Í Ř E C Í P R Á Z D N I N Y

Přenesu si sem jídlo,
tabák a knihy
a usadím se vysoko v útesech.
Zelené mouchy olepí mou dýmku
a vzlétnou ze stránek.
Večer snad moře
stoupne k mým kotníkům.

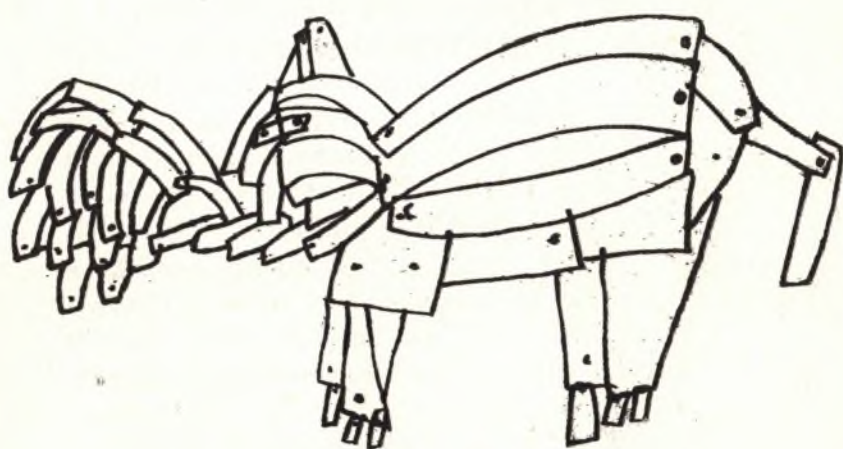
Nebo taky
uvolním podrážkou kámen
a trochu písku
a dole na pláži se shromáždí lidé
a budou naslouchat
šramotu ve skalách.
Slyšeli jste, řeknou.
Slyšeli jste.
Asi zvíře.
Och, vodní zvíře, řeknou.
Právě sem přináší
spoustu takovéhle havěti.

NOSOHRBEC

Ve stínu lesa žil ješitný nosohrbec.

Domníval se, jak zvláštním a krásným je zvířetem. Představoval si, že je majitelem lehkých křidélek a sedává vysoko v korunách stromů, cvičil si elegantní chůzi a svůj bekot považoval za čistý a melodický,

Každého rána se na sebe chodil podívat k řece. Sklonil hlavu nad hladinu, ale přes šedivý hrb na mohutném nose nemohl nic uvidět. Hleděl však do toho hrbu, plného jizev, špíny a naježených chlupů v přesvědčení, že je to jeho odraz ve vodě. Nejsem zrovna nejpěknější, pomyslel si udiveně.

M E L O U N Y

Když mi byly čtyři roky,
vlastnil jsem malé, nákladní auto
se žlutou korbou
a vozil jsem na něm
obří melouny vlastní výroby.

Můj nákupčí
měl nad dveřmi ceduli
N á k u p o b ř í c h m e l o u n ů
a na ruce šest prstů
včetně doutníku.

Upíjel kostky ledu z dlouhé sklenice
a já jsem mluvil o svém superzboží
a čím víc jsem se naparoval,
tím menší byly melouny;
scvrkly se do velikosti hroznů
a ty se rázem seschly
na obyčejné hrozinky.

Hrozinky, povídám plačtivě
a nákupčí na to:

Nevadí.

Nevadí, říká můj nákupčí.

Stejně jsem dneska chtěl změnit firmu.

A napsal si nad dveře

U t ě š o v n a m a l ý c h c h l a p c ů

ZIMA JAKO V PSINCI

mé sestře

Když se něco stane s létem
a usínáme mezi chladnými stěnami
slyším tě drmolit zpod peřiny
o zvířecím vězení.

A dole na chodníku,
kde vítr otáčí větví,
pohublý ras v černém límci
hledá ve svém pytli.

Když se něco stane s létem
a největší zima je po půlnoci,
vztyčíš se z lůžka pod obrazem
a křičíš ze sna: Běží sem psi.

K D E J S E M

Mohl bych žít ještě hlouběji
svým poustevnickým životem.
Namouduši, ještě hlouběji
v téhle jeskyni z bílých kostí.

Oba bychom byli poustevníky.
Ty snad jen natolik,
že by ses přiběhla schovat před deštěm
a tápala bys rukama po stěnách,
které jsem nechal obrůst svým plnovousem,
za paprskem světla
prosvítajícím štěrbinou mých úst.

Tohle jsou něčí vousy
a tohle něčí ústa,
řekla bys nejspíš.
Něčí ústa, nemýlím-li se.

